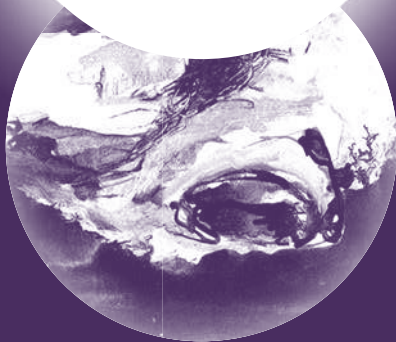

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

• Ilustrovala Bio Masha

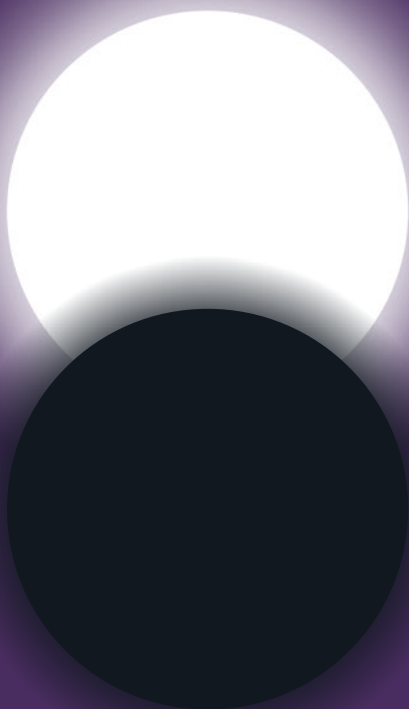
Větrné mlýny

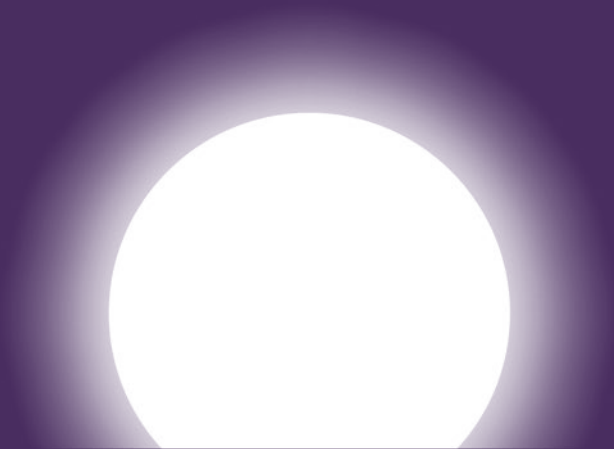

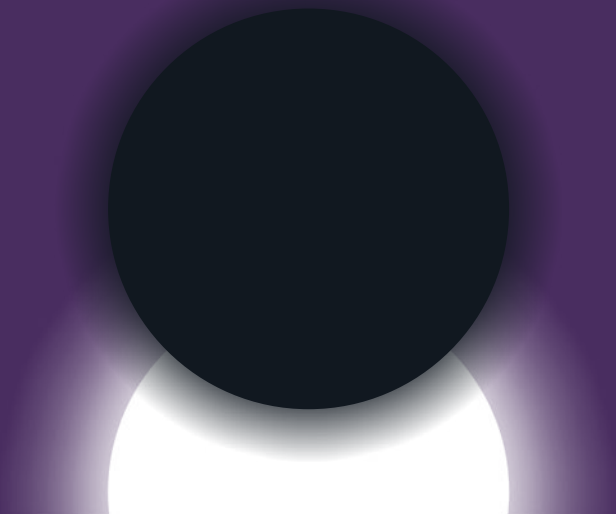
Tereza Semotamová
Jakub Vitek

Větrné mlýny

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Vychází s podporou
Ministerstva kultury České republiky

© Tereza Semotamová, Jakub Vítek, 2015

Illustrations © Bio Masha, 2015

© Větrné mlýny, 2015

ISBN 978-80-7443-173-9 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7443-182-1 (eBook)

Ilustrovala Bio Masha

(Znásilnění je fajn. Něha se přece nemusí vyjadřovat jen něhou.

Ženský jsou různý. Svině. A chlapi jsou taky různí. Dudlíci.

Bláboliví průvodčí, co neví, z jaké koleje odjíždí přípojový vlak.

Nepříjemné!)

Kapitola I.

Ráno jsem pozdě vstala a nestihla se namalovat. Dělam v květinářství. Počkala jsem, až nám dovezou zboží z potápějícího se Holandska, uvázala věnec na hrob na objednávku, vyzvednou si ho odpoledne cestou na pohřeb — píšu to Markétě do poznámek, aby věděla, kterej to je. Pak věším na dveře PŘIJDU HNED a vyběhnu jen přes ulici do déemka, kde se konečně navoním, namaluju, of course, těmi nejdražšími kosmetickými přípravky. U toho kecám se zbouchlou prodavačkou, co zrovna vybaluje různý jedy. S láskou pomlouváme naši kámošku Kikinu Vyvijalovou. Emiňa je faň. Je zbouchnutá, ve volném čase peče štrúdlý a oprašuje sbírku porcelánových slonů¹, jejichž choboty jsou vždy správně nasměrovány. Je mojí nejbližší přítelkyní.

.....

① Ručně malovaná dekorativní porcelánová figurka.

Rozměr: výška 18 cm, šířka od chobotu po zadek 9 cm.

Figurka je dutá.

„Do prčic, teče mi voko.“

„Ještě nemám vyvařený dudlíky.“

Toto budiž naším modelovým dialogem. Kdeže loňský sněhy jsou:

„Už zase leje. Posraný deštníky.“

„Stane se ti někdy, že se neuděláš?“

Cestou ven jsem se na malou chvilku zastavila, sledovala ji, jak se na stupínku natahuje a rovná (příhodně) pleny do vrchních polic regálu, pohledem jsem obkroužila její naditý břich a hlavou mi bleskl úžas nad všemi těmi zázraky, které se jí odehrávají v děloze. Ten pocit měl hořké podtóny. Naštěstí jsem zůstala stát v automatických dveřích, které mě přiskříply a veškerých dalších zlověstných podtónů ušetřily. Zvláštní, tyhleto dveře na fotobuňku. Reagují na lidi, makají jak blázen sem a tam. Ale stačí, aby se člověk projevil trochu lidsky, zastavil se a na chvilku z toho koloběhu vypadl, a najednou pro tu fotobuňku neexistuje. Dá se to samozřejmě jako smutné pravidlo vztáhnout i na kamarády a bližní, ale teď zrovna začíná můj akční den, takže do pseudofilozofie zabředávat nebudeme, vážení (kánálama tažení).

Báby čekaly trpělivě. Když vedete květinářství, jste seniorům blíž než kdokoli jiný — přepínáte na jejich provozní režim, tj. v podstatě nespíte a od pěti ráno už zvesela (s náladou z nejhlubších pekel) běháte po městě

nohama čtrnáctky, přestože vám táhne na -cítku. Ale tihle roboti, ti somnambulové v oděru konvalinkové kolínské jsou k vám shovívaví — potřebují vás. Valí se jako michelinové, už jejich ovázaná kolena vzbuzují respekt. Před cedulí PŘIJDU HNED se jich sešikoval zástup a trpělivě se usmívaly (úsměvem tak bezelstným, až budil v člověku nejtemnější hrůzu), zatímco já jsem odemýkala svůj krám. Babičky chodí vždycky první: potřebují svíčky na hroby a stalo se milou tradicí, že v květinářství je nabídka svícnu a svíček větší než sortiment květin. Zvlášť u nás na Blbákově. A zvlášť pro mě, protože od jistého krátkého období v pubertálních časech, kdy jsem v internetovém kurzu aspirovala na wiccanskou velekněžku a nechala si za peníze rodičů posílat domů magické svíce a talismany, chovám k parfémovanému vosku bizarní náklonnost.

Některý bábrle jsou milý, některý zase moc ne. Třeba Svobodka už zase remcá: „Tak prej přijdu hned, přijdu hned. Co to je to hned? Miládko, čekám tu už dobrou čtvrt hodinu.“ Účtuju jí jednou červenou svíčku: „No jo, teta, však se svět nezboří. Kampak spěcháte, vy byznysmenko?“

Teta se tváří dost busy: „No přijedou dnes mladí, tak budu píct táč se špendlíkama, co jich mám plnej mražák, a musím ještě rychle za nebožtíkem. Dnes je to čtyři roky, co umřel. A věříš, že každý den se ráno probudím a hledám ho po celým bytě? Říkám si, tak je na záchodě.

Babičky chodí vždycky první...

Nemůžu tam. No tak furt čekám, že vyleze, a málem se počůráám, že jo.“

Věřím teta. Věřím. Já taky svoje štěstí hledám po celém světě. Bábrle vymajznou z kšeftu a hromadně míří na krchov, kde plením a okopáváním dokazují (komu?), že na své staroušky nezapomněly. Pak mladejm upečou kus plecka v akci, hodně počesnekovaného, a možná i zavinou pár závinů.

Dívám se na mobil. Nic. Nic. Nikdy nic. Teď nastává prázdný místo. Kdo by si šel před polednem koupit kytku. A vůbec. Kdo by kytky kupoval? Dyť je to k ničemu. Hned to vadne a hotovo. Jakýpak copak. Svoji filozofii květin si nechávám pro sebe. Jednou ji vybalím a všichni budou pať.

Tak šukám po krámě, tu něco zametu a přikráslím, tu něco přistípnu a zaliju. Tohle šontání mě baví, protože je dobrovolné a vede ke zvelebení. A já ráda zvelebuj! Když se zrovna plazím pod čochránem, zapípá mobil. Napřímím se jako gazela, až jde celá kytká málem do kytek, a letím k mobilu. Dostala jsem zprávu, hurá. A co v ní je? *„Mlha na ni nemá síl. Pamatuje si, kdo v boji zvítězil.“* Neznámé číslo.

Ta zpráva mě trochu duševně rozparádila; abych se udržela v mezích zákonné možnosti, tak se naloguju jako administrátor diskusního fóra bledule.cz a odpovídám na dotazy neschopných kutilů, kutilek a nímrodek: jak co kdy zalívat a co jak kam natočit a kdy už

něco vyhodit nebo kdy to ještě přinést ke květinovému doktorovi (ke mně domů). Ano, možná to ještě někoho bude šokovat, ale i já, jakožto všichni ostatní pracující i nezaměstnaní, trávím nejaktivnější část svého dne na internetu tzv. trashsurfingem (což je můj soukromý terminus technicus), tedy projížděním a konzumováním informací, které nemají pranic společného s vlastní povahou mého života ani práce a všechny téměř okamžitě letí do odpadkového koše podvědomí, kde tlejí a brzy se rozpouštějí. Samozřejmě, v případě, kdy cizím lidem vysvětluju, že *dávivec odulý*, tzv. *sloní noha*², velmi špatně snáší častější zalévání a vyroste do hezčího tvaru, když se přidají do hlíny ke kořenům zinkové

.....

© Moje dávná známá Kikina Vyvíjalová takto

ze zřejmých důvodů přezdívá svému chlapovi. Bylo by to mile perverzní, cosi, s čím přišla Samantha ze *Sexu ve městě*, kdyby ovšem dotýčný neměl pár kroků do hrobu. Velkej pták je společensky přijatelná záležitost, pouze pokud visí z těla starého max. čtyřicet let. Lépe třicet pět. O jejím whereabouts mě informovala Emina. (Je s podivem, jak těhule kompenzují motorické omezení a pomalé životní tempo rozletem nad zemí společenských pikanterií. Emině, vod tý doby, co má v děloze toho živočicha, se hystericky zvýšila nejen hladina estrogenu, ale především elektromagnetické spektrum naladěné na frekvenci drbů.)

Já: Hele, a co ta poblblá Kikina vlastně? (*Doufám, že u ní bída a zmar. Známi, co se mají líp než já, mě nezajímají, jsem přece Čech.*)

Emina: No co.

Já: No co! Co vlastně dělá?

Emina: U svýho starýho (doslova, je mu padesát) ve firmě zvedá telefony.

Já: Pade! Ty vole! Umíš si to vysvětlit?

Emina: Ne. Žádám ji o vysvětlení už dva roky. Halt spolu zestárnou.

Já: Akorát on o třicet let dřív.

Emina: No, myslím, že na dlouho to nebude. Pleny ona mu měnit nehodlá.

Já: (*Diagnóza*) Některý baby jsou prostě přitahovaný ke starcům jak můra k plameni svíce.

Emina: Ano, viz Freud.

Já: Závidí jim penisy.

Emina: Jo, penisy. Nebo spíš chtěj ty jejich kreditky.

Já: To spíš. (*A další hodinu přemýšlím, jestli starý penis vykazuje v chuti či textuře kvalitativní odchylky od penisu mladého.*)

.....

kroužky, můžu svoje svědomí uklidnit, že se přeci jenom realizuji v rámci své branže.

A pak mě tolik nebolí, když se za to na konci dne vyplátím z pokladny, kam tečou především procenta z už tak mizivě nízkých důchodů. Je to jedna ze dvou

pokladen, kterým otevírám tlamy a hledám v nich příspěvek na život. Musí být dvě, protože i životy mám dva. Protože sním (jídla i sny) za dva, protože oblíkám dva a každý den cestou z jedné ze svých dvou prací v hlavě tlumím dvojí depresi. Protože mi zvoní dva budíky: jeden v pět ráno a druhý, který mě budí do druhého života, ve dvě odpoledne. A ten právě začal řvát.

Tato realita je matřjoška. Je tady město, v něm čtvrt mimo hlavní proud MHD, v ní pavlačový dům s šedivým dvorem a na něm nepojízdný rezivý karavan a v něm já a ve mně...? Zvenku je slyšet hučení větru a z pavlače řinčení uvolněné prádelní šňůry s kolíčky. Tenhle můj druhý svět je mnohem klidnější. Rytmus těch, co do něj vstupují, je pozvolnější. Často si rádi počkají. Krčí se vedle mě v přítmi karavanu, udělám jim čaj. Baví je sledovat ten proces. A když už mu porozumí, pořád jsou tu články starých novin, jimiž je vnitřek přívěsu vylepený a které lákají k dešifrování. Ovšem v té tmě při sodíkové lampě se to málokomu podaří.

Konstrukce deštníků je jako pavoučí ruka. Otevírá se a zavírá, někdy má uvolněné klouby nebo přeražené kosti. Jindy je blána mezi prsty vydřená a natržená. Lidi lezou do mé opravy deštníků jak do svatyně lovců bizonů, o níž už nelze říct, jestli sloužila k iniciačním obřadům, jako úkryt, jako hrob nebo jako finská sauna (v době, kdy ještě Finsko nemělo svůj tvar, polohu

a název). Vzrušeně očima mapují všechny ty neznámé modly uvnitř a mají pocit spojení s čímsi prehistoricky transcendentálním a na konci téhle své duševní pouti vychází očištění a s nadějí, že při příštím hydrometeorologickém reji zůstanou v suchu.

Většina z vás si koupí nový deštník, když se s tím starým něco stane. Proto moji zákazníci nejsou jako většina z vás. Vyžaduje to specifickou dávku autismu, vzít křivý pařát nemocného deštníku a odnést jej k léčiteli do vigvamu uprostřed tichého pavlačového dvora. Jsou to obsesivně kompulzivní introverti, co klidně mohli být členy Menzy, ale to a jiné osobnostní kvality je postavilo mimo svět běžných smrtelníků, a tak jsou nejčastěji sami, znepokojeni vědomím nekonečnosti vesmíru a s pocitem, že lidský úděl je tak relativní, až je k nežítí.

Problematická Vanda Petrementová zabouchala na dveře mé opravny třináctého ledna. Jistěže třináctého, protože osud má smysl pro sarkasmus nadmíru vytríbený. Říkám si, Vando, nemůžeš dát, do prkvančic, jeden den člověku pokoj? Jsem altruista jako bič, ale totok?

„Seš tady, Vendo?“

„No su tady, ouřaduju, copák?“

„Ale mám zas ty dráty na deštníku náký pomotaný, že bys mi je učesal? No přece nebudu kupovat novejš.“ Tenhle deštník jsem opravoval už nejmíň desetkrát. Vanda je štamgast.

„Dej to sem.“

Je to velké dilema nás obojživelníků. Jestli česat dráty Vandám, nebo Vendům. No, teď jsem Venda, tak se orientuju na Vandy, ale šlo by to i jinak. No, i lišku v lese bych do těch svejch hokusů pokusů mohl zatáhnout, ale oukej, Vanda je v kšeftě, jsem u lizu:

„Jak je, Vandice?“

„Ále, ňák mě to sejří, šecko.“ Vanda špulí pusu a tváří se jako Obama, když vyhlašuje válku.

„A co jako?“

„Ále, šecko. Třetí světová už ne. Si přectav, ty střešní vokna, to je ti vopruz. Votevřu vokno, a v bytě mám tři kila sněhu.“ Obama mobilizuje!

„Jenom tři kila? To není moc. Ale ani málo! Zkus to prodávat na internetu. Myslím, že lidi z Afriky by o to mohli mít zájem.“

„Jo? Ale já mám jenom ty tři kila.“ Obama řeší krizovou situaci.

„Ale víc voken máš, ne?“

„To jo, ale ty nevotvírám.“ Obama vyjednává o příměří.

„Tak je votevři, a máš ropný pole, Vandí.“

„No neblbni. Já to teda zkusim. Ty, ale jak bych jim to posílala?“ Obama podepisuje mírovou smlouvu.

„No něco by tě to stálo. Zkus si zjistit něco o nějakých velkejch termosáčcích.“

„To je nápad. Já už dlouho šetřim na dovolenou...“ Obama a hejno smajlíků.

„Vidíš, Vandi. Tady to máš učesaný a nemrskej s tím deštníkem, tím ho strašně ničíš.“

„No jo, hele, a nešel bys na koktajl? Jako na drink, jestli víš, co to je.“ Obama chce té své opici nasadit pa-rohy.

„No vím, ale asi ne.“

„A proč jako ne?“ Vanda si na prst točí chemlonovou loknu a jeden koutek rtů nabírá extrémní úhel. „Čeká na mě brácha, musím cupitat, on ti na mě visí! No, aspoň někdo. Čauky!“

Vanda odcupitala a já mám prázdný místo. Tak šon-tám po karavanu, chvíli čtu noviny na zdi, ale to už jsem čet mockakrát, tak si dělám pořádek v zakázkách. Dnes by měla přijít pani Štávičková. Mám radost.³ Vy-kouknu, protože slyším lomož. Vidím jakýhosi floutka, jak si to k mému přívozků žene. Tam, kde byl o pár hodin dřív dívčí klín, se to zachvělo. Ne, sakra, ne-soustředím se, ztrácím se v tom, začíná mi hrabat. Je po druhé hodině, takže mě chlapi zajímat nesmí. Ale tenhle řízek by stál za ochutnání, a to i bez oblohy. Přichází pravidelně každý úterý lomcovat s mým svě-tem, doslova. Máme zvláštní vztah. Představuju si, že

.....
③ Zbytečnou radost. Velkou prázdnou emoci. Štávičková se na mě vykašlala (ještě nevím, že zemřela ve spánku a její tělo objeví až za deset dní policajti přivolaní vytím jejích dvou jezevčků), tak ať si mokne, svině.

si představuje, že můj přívěs je úl lesních včel a on že je medvěd, co z něj chce vytrást plástev medu. Vždycky se přiřítí rudej a zpocenej, k smrti vzteklej, opře se o stěnu mýho přívěsu a třese s ním mocně a divoce, až se mi uvnitř lebky rozvibruje mozek. Líbí se mi to. Chvilku mám pocit, že jsem na norský rybářský lodi lapený v bouři, otloukám se mezi stěnami a směju se. To ho dráždí a rozpaluje. Příště už ho pozvu dál, příště jo. Řízek dolomcuje a běží zas pryč, dívám se za ním jak kočka za ptákem, co jí uletěl zpod drápů. Proč ho nemůžu potkat dopoledne?

Tohle potlačování je životu nebezpečné. Spousta lidí prý zemře při tlačení na porcelánovým trůnu, cévka v mozku nevydrží ten tlak; jedna pani jednou prý kakala a kakala, až vykakala celou kostru — tím jsme se zas strašili ve školce. Tlačím, co to jde. Ten plamen, co ve mně řízek rozdmýchal, nejlíp udusí esemeska Vandě Petrementové. Zítra ji pozvu na lososa v pomerančové šťávě (má v ní bejt naloženej šest hodin před smažením) a namísto romantiky ji znásilním. (Důvody k tomuto jednání nechť zůstanou prozatím předmětem tajemství.)

Sodíková lampa praská, a jak světla venku ubývá, drápy deštníkových konstrukcí prodlužují svoje stíny, jako kdyby se mě chtěly dotknout. Den pomalu končí. Je to první den, se kterým jsem vás seznámil/a, a zase se jednou nemnoho událo. A přitom člověk žije dva životy, zatraceně.

Emina už dávno spočítala kasu v déemku a teď leží na gauči u *Ordinace v růžové zahradě*, proti světlu televizoru se klene její pupek plnej života, a kdyby s ní vydržel její chlap, teď by jí ho hladil rukama, co celý odpoledne po práci soustružily ve sklepe kolébku pro syna. Naše kámoška Kikina Vyvíjalová v tuto chvíli jede výtahem a v zrcadle na vnitřní straně dveří si masíruje pytle pod očima a říká si, jestli někdy zmizí. A kdyby ne, tak co. *Sloní noha* zaplatí za chirurgický zákrok a ona pak bude týden nosit veliké brýle Audrey Hepburn a bude v nich tajemná jak kráva. Robotické seniorky z květinářství lezou z hřbitovů domů zahušťovat polévky, a když se ten polévkový zázrak znovu povede, cítí nad kotlíkem hřejivé lahody znovu tu obyčejnou dětskou radost. Řízek taky doběhl domů, zbaven všeho vzteku, očištěn jak po návštěvě finské sauny, sedne si k počítači a začne si pěkně pomalu třít přirození (tohle pozvolné tempo v něm bude celý týden střídat agresi, která mocným proudem vyhřeje zase příští úterý), zatímco se jeho temnou garsoniérou rozezní vzdychání hereček z ovarového filmu *Afrokurvy*.

Je to zvláštní, protože ve stejný moment věnuji i já pozornost svému penisu při močení na záchodě, doma, kde prkýnko lítá nahoru a dolů podle denní doby. Fascinuje mě ta na evropské poměry slušně narostlá houbovitá věc, co je pro mou odpolední/večerní osobnost tak důležitá a která bude té ranní k smíchu jak chciplé

holé kuře. Věc, která nejspíš za dvacet čtyři hodin násilně zpenetruje lůno Vandy Petrementové a tím navždy změní běh věcí budoucích.

Kapitola II.

*Capreoltropie*⁴ značí schopnost (a současně nutkavou potřebu) jedince provádět (často spontánní) kompletní vnitřní i vnějškovou remodelaci svého pohlavního ústrojí za současného zachování vnitřní osobnostní integrity. Podmínky a pravidla přeměny jsou proměnlivé a ne zcela jasné. V celé zaznamenané historii lidstva je známo pouze několik málo případů této genetické deviace.

Poslední řádky byly poněkud příliš roubené libidózními listnáči, rádo bych osvětlilo proč, ale tak nějak nemohu. Nevím totiž, čím jsem. Na tyto psychohlubinné dotazy mi Bůh ve své všemohoucnosti stejně neposkytne časový prostor, neb mi zvoní prkénko, volá matka.

„Hoj máti.“

.....

④ Z latinského *capreolus* — srnec (protože ač k nerozeznání od člověka, genetický kód capreolfágů je ve svém základu nejvíce připodobnitelný ke genotypu střeoevropské srny lesní).

„Ahoj dítě. Jak je? Kdy už mi teda napíšeš, co chceš k těm Vánocům?“

„Jo, napíšu ti, mami. Ještě nevím. Jak je takový teplo, tak vůbec nedokážu myslet směrem k těm Vánocům.“

„No, tak ale potřebuju to vědět. Nebo dostaneš papuče, a bude.“

„A víš, že papuče by se mi hodily? Kup mi je. Nějaký pruhovaný. Co taťka? Jak se má?“

„Ale je ti nevrlej. Většinu dne spí u televize a v noci pak poslouchá rádio, má teda sluchátka, ale já to slyším, ruší mi to spaní, je s ním kříž. Tak někdy přijed', ať máme nějaký vzrůšo.“

„No, se mnou je to ohromný vzrůšo...“

„No, lepší než nic.“

„Dík, mami. Někdo zvoní, musím jít, čau.“

„A dostalas esemesku...?“

No jako... nikdo nezvonil, samozřejmě, ale nějak mě ten hovor už zmáhal. Padla na mě chandra z té anabáze v rodném potoku. Já se chci uvolnit po celodenní šichtě... Trochu aspoň. Pak mi došla esemeska od Peťuše: *Nechceš poklábosit na kávušce? Anebo vínko? Splávek by mi bodnul, bo šéfik zas prudil. A vzápětí od Standy: Nedáme pár pivek?* Ne, nedáme. Nemám na vás náladu. Chtělo jsem zůstat doma a prožít večer bez keců, ale prožít. No, nezlobte se na mě, ale když něco chci, tak to chci rychle.

Dalo jsem do vyhledávače co jinýho než „erotické povídky“, ale nebylo to příliš funkční, první texty mě nu-

dily, přitom permoník ve mně tepal jako o život. Tak jsem zadalo „erotické povídky jehla“ a to už bylo lepší. Sice jsem si nedovedlo představit, že někomu přirození zakapou voskem a zašijí chirurgickou nití, ale vysvětluji si to tak, že jsem ještě všeobecně nezkušené a dále někteří lidé prostě mají bujnější fantazii než já. Texty v tomhle stylu jsou brzdou seberealizace: „*Stoupnu si k jednomu dubu, opřu tě o něj, zadívám se do těch tvých nádherných očí, přitisknu se k tobě... Vychutnám si tu blízkost a začnu tě líbat. Napřed pomaličku a jemně... hladím tvé boky, občas zajíždím na zadeček. Pohrávám si s tebou... Unikám tvým polibkům, ale hned ti je vracím. Líbám tě stále vášnivěji, víc a víc tě tisknu ke stromu...*“ Nuda! Věty „*Sundáme si kanady!*“ bych se dočkalo až tak na desáté stránce. To by bylo na dlouho, kurňa. Já jsem nedočkavec nedočkavé. Žádný čekací seznamy, já chci do buřetu a do ruky dostat žvanec, na který jsem si ukázalo.

„*Potřebuji si tě ochutnat,*“ zašeptal jsem ochraptěle. *Zvedl jsem ji a ona si klekla na psací stůl. Roztáhla ochotně nohy, odhrnula si šňůrkové kalhotky stranou a nabídla mi volný výhled na její nejsvětější místa.*“ To je jiný kafe, to je vončo, Tončo! Eeee... eech!! V tu chvíli mi ruka na myši ztuhla: to jsem vopravdu takový prase, že todle budu číst? Ta protivná šedá myš by klikala a klikala, až by mě požrala, zmije jedna. Musím koupit pasty na myši a vymýtít tohle svinstvo. Jed na krysy, píšu si!

Vypnulo jsem počítač, šlo pro svíčku a zapálilo ji výrobkem Solo Sušice. Zhaslo jsem. Stará koncentrační metoda: čum do světla a zamysli se nad sebou. „Bože můj, jak jsi báječně zmáčená a vláčná!“ zamumlal jsem fascinovaně ochraptělým hlasem, ozvěny lákavých bludů zněly mi hlavicou. Těmhle větám jsi chtělo propadnout. Bídáku. Čum do svíce a hledej sama sebe, voe.⁵

Lidská psýcha má sypkou konzistenci a voní trochu jako teplé lázeňské oplatky. Za zvuků skladby Alpha od Vangelise se sype kanálky v časoprostoru, nekonečně složitou sítí spojnic a křižovatek, které kdyby se rozmotaly, měřily by přesně 38,2 metru, což je jedna z velkých zá-

.....
© Nyní něco skutečně magického. Hráli jste někdo jako děti hru na „kdo dříve uhne pohledem“? Zkuste si ji sami se sebou. Nastavte si stopky na pět minut. Jděte k zrcadlu a zapomeňte na čas (stopky to zvládnou bez dozoru). Hleďte sami sobě do očí. Po překonání počáteční bariéry, že je to divné, se otevrou brány novému poznání. Věříme, že budete překvapeni, co se o sobě dozvíte. Pokud v tomto cvičení naleznete opravdový užitek, směle si je kdykoliv zopakujte...

P.S. Dynamické meditační cvičení *Hola hop*: A nakonec něco pro pobavení. Už jste někdy sebe, svůj život nebo tělo brali příliš vážně? Máme recept, jak z toho ven. Postup: (1) jděte do koupelny nebo někam, kde máte soukromí a velké zrcadlo, (2) úplně se svlékněte, (3) skákejte.

had jsoucna. Komu se podaří prostřednictvím dávných východních meditačních technik či drog naladit na kosmické vlny, jež vyzařuje lidská duše, mohl by za jistých podmínek uzřít a pochopit toto předito lidské podstaty. Nahlédl by zcela jasně smysl svého hnípání na tomto i příštích světech, náhle osvícen pochopil by motivace všech svých minulých i příštích činů a pohnutí mysli a vrátil by se zpět mezi smrtelníky jako smířený, osvícený a vůči lidským slabostem shovívavý tvor, tedy jako Květa Fialová. Naštěstí nikomu kromě ní se to zatím nepodařilo.

... i já místo hluboké meditace usnulo a nechalo si dohořívající svíci opálit obočí...

Vanda se bude cpát lososem na pomerančích. Právě se vaří ve šťávě z šesti pomerančů aneb kuchyňská opera Láska k šesti pomerančům. Vanda i maso. Má mazlavou konzistenci, víte, jak se to má: jen pohladit neboli pomászlit o pánev z obou stran a střed nejlépe syrový. Ať si pochutná, ta tlustá svině, než půjde sama na špalek.

„Vando, ty bys zítra přišla ráda, že?“

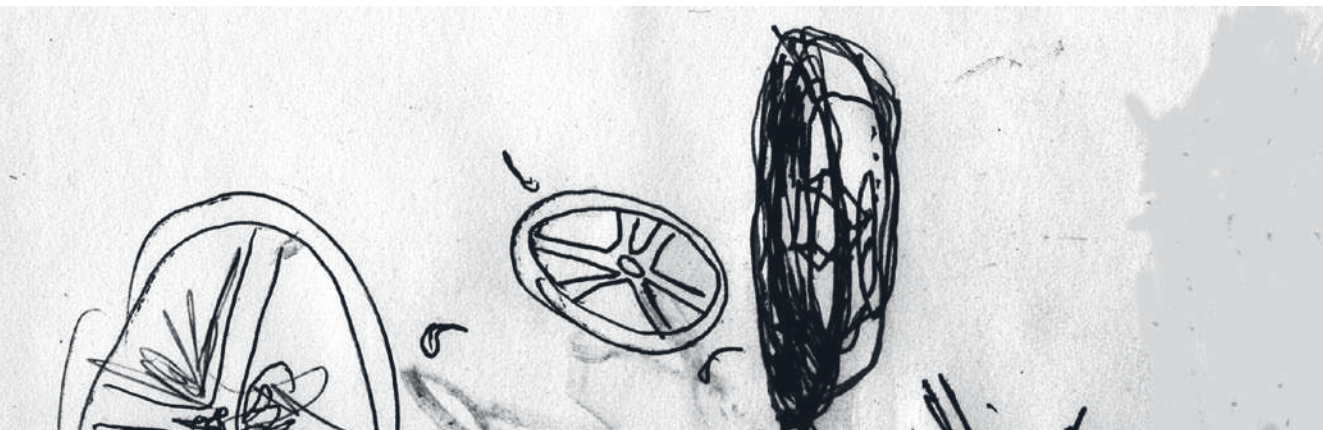
„To jsi ty?“

„No.“

„Tak já... no, asi jo. Já bych ráda někam večer šla. Víme voba, že večery jsou kritický, že jo. Den člověk nějak překlepe, ale co večer? Horko těžko to zaplácávám bednou.“

Má mazlavou konzistenci, víte, jak se to má:
jen pohladit neboli pomáslit o pánev z obou stran a střed...

„Nemluvilas o kalanetice?“

„Jo, ale mám jen knihu *Cvičme s židlí*. Strašně trapný takhle sama doma tajtrlíkovat kolem židle...“

„Tak přijdeš?“

„Ráda. Mám si vzít koktejlky, nebo spíš ležerní outfitu?“

„Vem si, co chceš. Ale moc si toho neber. Ať se pak zbytečně nezdržujem.“

„Ty lišáku, takže mám doufat?“

„Uvidíme, ahoj.“

„Ahoj, čertíku.“

A je to. Pohodím mobil. Zbavím se tak otěží. Zítra tu mám Vandu, jdu zjistit, jak je to s těma pomrdančema. „Agresor ho bez výstrahy udeřil pěstí do obličeje, což muže stálo levý horní řezák,“ ozve se z rejdyou. Který poberta zase bláznil? Chtěl se snad stát lapkou? Neslýchané. (*„Prázdná kapsa, neúspěch ve hře a odmítavý postoj obsluhy se v sobotu dopoledne staly opilému návštěvníkovi jedné z vyškovských heren záminkou k násilnostíem, za které mu teď hrozí až tříletý trest odnětí svobody.“*)

Když už mám recept na zítra skoro celý nabiflovaný, zadrnčí mobil. SMS. Přiskočilo jsem k aparátu a četlo ono sdělení. „*Jsem nejneuchopitelnější stín na hladině, ptačí dech. Blažený je, kto ďaleko od ruchu na býčkoch orie otcovské polia.*“ Ach, jaká pravda. Nyní jako býček spočinu na divánu a budu přemýšlet, kdo mi asi tak

píše tyto mlhavé motáky... Ach, jak je to zvláštní, jak je to podivné!

Rozhodlo jsem se ještě před spaním pro krátkou procházku s odpadem v ruce kousek za barák. Pro dobrý pocit ze dne, ze života, z popelnice. Popelnice bude nasycená a můj život oprostěn od odpadu, jak puristické!

Když tak člověk jde naším činžákem, je to jako procházka v zoo. Táhle vyvádí jako hyeny, co zapomněly, že jsou ve veřejném výběhu, a jejich divočení tak slyší stovky zvědavců. Prostopášní labužníci vedle zase klepou po desáté večer řízky, podivný tajmink. Pod náma paviáni, co se pokouší zkrotit liliputy, co ne a ne zabrat, oka zamhouřit, rodičům splaveným výchovou jako myši chvíli pokoje dát. Vedle paviánů batikáři, kterým ze dveří čouhá bio sláma a místo botníku mají díži s bio zelíčkem. No a domovnice, paní Mlčochová, jejíž byt se projevuje v duchu jejího příjmení: mlčochuje. Občas si láteří na nás, nájemníky, občas láteří její nohy, když se ztěžka belhá s nákupem domů: její nohy láteří, ne a nepustí ji do dveří. Boj s nohama je u konce, stařenka zvítězila, odhazuje rekvizitu v podobě hůlky — to jen aby ji občas někdo politoval, jinak běhá slušně, vidělo jsem ji v Kauflandu, když byl v akci cukr a dovezli palety — a zavře dveře svého mlčenlivého královstvíčka.

Předsevzalo jsem si, že vyhození odpadu bude metaforickým vyhozením mých celodenních pocitů zmaru týkajících se tohoto světa, po telefonátu Vandě pak

ohledně zítřejšího večera. Tím večerem s Vandou jsem si totiž pochopitelně nebylo úplně jisté. Křeč produkuje jen další křeč. Vanda je lačná dotyku, podáš jí prst, a seš v jejích útrobách s městem i přilehlými prdelákovy. Ale zasík moje já už taky bylo celkem lačné. Člověk potřebuje občas trochu toho lidského tepla. Městský teplárny na tohle prostě nestačej.

Scénická poznámka: Následuje odhazování obav a zmarů pod rouškou tmy.

Ráno na mě zírá skoro kolagenem vyplněný a klobásovým jedem napíchaný, odule působící obličej. Masky, která přirostla k obličejí sousedky Mlčochové, za svobodna Zelníčkové, ano, té nebohé pozůstalé a méně známé sestry slavné zazobané Ivany, věčně tropící bulvárem často propírané nehoráznosti. Ale pro mě je stejně Mlčochová hvězda číslo jedna, přestože honí to svý mládí ztracený po všech čortech a s bičem dohlíží nad chudákem Mlčochem, aby plnil plán na 110% a do rodinného rozpočtu přinášel tolik chechtáků, aby za ně mohla pořizovat další a další patoky, které si důmyslně a mlčenlivě vpichuje do záhybů papírově zažloutlé posmutnělé tváře. Zlověstně splasklá pneumatika.

Doufám, že paralely jsou všem jasné, Mlčochová je v podstatě můj doppelgänger (hystericky schovaná pod pečlivě konstruovanou, příjemně přilnavou maskou),

takže mě dost rozhodilo, vidět ji hned po probuzení, jak se nade mnou sklání. Napadlo mě, že tohle je možná konec, že Mlčochová je mým průvodcem posmrtným životem. Přišla mi říct o té kuně⁶. No ovšem. Při svých nočních dobrodružstvích na střeších paneláků spadla do světlíku. Kuna, ne sousedka. Mlčochová jí tam hází gothaj a volá na ni: „Abigail, balinéska princezno na hrášku!“ Ta nezdolná kolagenová důchodka exportovala do kočičího nebička následující partu hic: Corry, želvovinová první dáma, Samuel, siamský šlechtic, Gilead, modrý ruský bohatýr, Mirjam, chlupatý bobánek a tulák Sešívaný Jan. Kuna se stala logickým zástupným artefaktem = pet-facilitated psychotherapy.

Problém je příliš závažný, aby mu Mlčochová-Zelníčková čelila sama: kuna se nenechá chytit, začíná

.....
© „Švýcarští zoologové naopak dokázali, že kuna se větších zvířat bojí, a dostane-li se do kurníku se slepicemi, nevyvraždí je z krvežíznivosti, jak se často tvrdí, nýbrž z pudu sebezáchovy a strachu. Kuna lesní přepadá zvířata skokem a zakusuje je prudkým zahryznutím do krku. Není pravda, že by ulovené kořisti vysávala krev. Nejvíce má spadeno na veverky. Přepadá je v hnízdě a mistrně za nimi šplhá až do nejvyšších částí korun. Jen málokdy jí zrzka unikne. [...] Jako všechny kunovité šelmy i kuna lesní se dá snadno ochočit, zejména byla-li vychovávána odmalička. Je to hravé stvoření, bohužel nejčastěji v noci.“ (Dr. Mefistofeles, www.priroda.cz)

se zabydlovat a netuší, že světlík s hojností potravy je jako zlatá klec. Pokud něco nevymyslíme, nikdy si zde nenajde partnera. V červenci a srpnu, až její luno zahoří plamenem touhy, bude se hodně divit... a ještě víc následující rok na jaře (díky utajené březosti kuna lesní rodí 2 až 6 mláďat v březnu), kdy se NIC nestane. Ženská rodidla vyschlá na troud, v samotě křišťálového zámku jen ten gothaj za 5,50 (ovšem Mlčochová vše neustále přepočítává na rubly, které jsou podle ní jediná pořádná měna).

Krev se nám valila do tváří (ta její by mohla pod tím nápořem skanout jak velká zmalovaná kapka a rozprsknout se dole na dlažbě), jak jsme se nakláněly/i do světlíku, kde hluboko pod námi světlý mrštný stín tancoval kolem mastného papíru s kolečky chutného salámu. Akcelerace temnoty v mé duši dosáhla takových hodnot, že již nebylo vyhnutí. Slzy stříkaly. To já jsem ta kuna, zrůček roztomilý, princezna na hrášku i ten hrách tlačící do zad, to já jsem uvězněno ve světlíku, kde mě žádnéj samec ni samice nenajde. Jako kuřátko, co se ztratilo. Jak to bylo pohádko?

„Madam Mlčochová, jsme to ale pošetilí blázinci, když si myslíme, že můžeme vyhrát!“ Pípá, pípá, nožky bolí.

„Jsme neúnavní sráči, milé kuře. To jsme,“ pravila moudře Mlčochová, zvedl se vítr, zakroužil listím ve světlíku, načechrál rusou kuní srst a přinesl s sebou

vůni nových životních pohnutí. Náhle mi vše bylo jasné. Vanda Petrementová přijde. Možná i o život. A Mlčochová, ta Virginie Woolfová našeho činžáku, v tom sehraje obrovskou roli. Musí se to stát a musí se tak dít podle předem stanovených, nekonečně složitých, důmyslných pravidel. Tak, aby absolutně všechno — losos na pomerančích, Eminina výbava měděných hrnců a poklic, opravná deštníků, kuna Abigail, tajemný řízek lomcující karavanem i má psýcha vonící po oplatkách — zapadlo na malý moment na své místo. Zvedá se vlna ke změně v paradigmatu, zlomí se ve mně a smete všechny!

„Budu potřebovat vaše hliníkové vidličky, paní Mlčoch, všechny, které najdete!“

● ● ●

Tak jako všechna mračna se jednou převalí přes to nekonečně velké neustále cirkulující nebe, i každý lov jednou skončí. Přiopilý myslivec dopajdá domů, rukávy a hrud' zeleného loveckého úboru od krve postřelené lištiny a v očích smutný, ovšem triumfální výraz: „Je to doma, mámo!“

I já, bohudík neopité a neumazané, jsem z lovu ve světlíku nakonec došlo domů, vypnulo poslušně topení, vykonalo pár nudných očištných činností a zalezlo do pelechu. Bída a zmar, i přes vnější vzruchy, kterých se mi tohoto večera dostalo, opět dopadaly na mou duši.

Řeklo jsem si dost, tuto nejkrásnější fázi dne si nikým nenechám zkazit: přichází noc. Tma zalije, takřka zabetonuje všechnu špínu, nedomrlost a nejistotu mého světa a já si konečně na chvíli oddychnu. Sebedivnější věc, změna identit i stavy na poblití jsou tolerovány, neb sny mají svá vlastní absurdní pravidla. Sny jsou bezpohlavní.

Bohužel nádech a výdech a nechvalně proslavené ráno, otrava jedna, co to jinak neumí než druhej den zase přilézt a buzerovat člověka ve stylu „chodí pešek okolo, nedívej se na něho“. Jak se na něho nemám podívat, když chodí pořád okolo, nestydaté ráno, co den co den otravuje. Opět musím vstát, vykonávat očistu a všechny ty každodenní orgie, které už člověk dělá tak nějak automaticky. Vypnutí autopilota si vyžádá leda tak havárie topení, vodovodu či zborcení zdi. První dvě jmenované jsem již prožilo, na třetí teprve čekám.

Dnes je všechno trochu jinak. Už v noci jsem se budilo, a to nemáme rádi, my sedmispáči, co jsme názoru, že neexistuje nic sladšího než dlouhý, ničím nepřerušovaný spánek. Takřka jako hrdina amerického bijáku probudilo jsem se v noci celé propocené a náhle se posadilo na posteli a zíralo na bundu na věšáku s fixní ideou, že je to jakýsi poberta, co mé hýčkané tělo chce nutkavě znehodnotit! Jenom bunda, klídek. Ve skuteč-

nosti jsem se budilo hrůzou, protože mi v mozgu vytanula myšlenka: co když s Vandou k něčemu dojde? Nebude z mého obojetného a přitom ze všech stran nedomrlého přirození vyjukaná jak srnka, co vběhla na vozovku a narazila na hovnocuc? Nemělo bych jí předtím osvětlit, co že to mám v rozkroku za poklady a že všechny komponenty jsou naprosto zdravotně i hygienicky nezávadné a plně, a dokonce perfektně funkční? Nevím. Jediným východiskem z této překérky mi připadalo Vandu plánovaně po dobu celého večera kontinuálně opíjet, ovšem dávkovaně, aby s příchodem vrcholu večera byla schopná hyenismu v posteli. Cílem bylo, aby si sice plně všimla kuriozity mého rozkroku, ale druhý den si nic nepamatovala. Ano, není to zrovna lekce z příručky *Udržitelný rozvoj v praxi*, ale já si už potřebuju s někým zaskotačit. Polovina mého já sice bude opět na pochybách a na vážkách a na ocet, ale... Navíc Vandu mám celkem rádo, sice to není žádný Rolls-Royce, spíš Saab, ale to nevadí, je to milá, hodná holka. Sníme tu citrorybinu a pak hurá do betle. Už do té rybiny bych mohlo vrazit trochu šnapsu. Pak ji naleju šáněm. Nejlépe dámským. Budu do ní hučet nesmysly, co holky milujou, to pude, jo!

Cesta do práce, pokračování každodenních orgií. Rozdmýchala jsem nefalšovanou válečnou vřavu ještěřů před obchůdkem. Svobodka hudruje do Vysloužilky

(interní označení paní Vysloužilové), že tu byla první, ať ji pustí. „Ale tak bábrle, nehádáme se, každá dostanete svou svíčku, klídeček.“ Ty jo, dycky si představuju, že v důchodu budu spát nejmíň do desíti, ale evidentně to pak, když je na to konečně čas, nejde?! Proč by jinak babky v osm čekaly, až otevřu?

„Miládko, já ale dnes vopravdu spěchám. To nemůžeš jednou otevřít včas?“

„Teta, to chce klid a nohy v teple.“

„No, taky bych mohla začít chodit jinam, že jo. To by se ti líbilo?“

„Teta, dyť vám by se stýskalo po mně a mně po vás, tak se nebudeme škorpit, co říkáte?“

„No dobře, Miládko. Dnes ti to sluší. Hezky ses vyspala, že?“

„No, ani ne, teta.“

„Pořád sama? Dělá ti to těžkou hlavu, vid'? Já bych ti přála nějakýho pěknýho šamstra, co by na tebe vždycky počkal po práci, vzal tě někam na baštu... To bych ti přála, Miládko.“

„Třeba jednou, teta.“

Poté, co báby dostanou svou dávku, vyvalí se z kšeftu jak plankton na hladinu a já osamím. Mám tu vzkaz od Markéty: NEZAPOMENOUT NA DEN MATEK. Zítra je den matek, proč by ne. Ráda se seznámím s nějakým frajírkem. Pak si uvědomím, že proto mi to Makuše nepsala. To by chtělo nějaké speciální zboží, proč ne.